

Arrest

nr. 293 722 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023 en gelet op de beschikking van 23 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. FEGUY *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Wardak, een subdorp van Tondai, gelegen in het district Mehterlam van de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de zesde graad naar school. Uw vader werkte sinds heel lang voor de Afghaanse Nationale Politie en kreeg telefoontjes van de taliban waarin ze hem vroegen te stoppen met zijn werk. Uw vader gaf hier geen gehoor aan.

Op een dag kwam uw vader met verlof naar huis. Diezelfde nacht werd hij tijdens het avondeten meegenomen door de taliban vanuit jullie huis. Uw moeder belde snel naar het werk van uw vader om te vertellen wat er was gebeurd. De overheid kwam naar jullie huis maar ze waren te laat. De volgende ochtend gingen de iman en dorpsouderen van uw dorp naar de hoofdbasis van de taliban in Shama Kat om te vragen naar uw vader. De taliban zeiden hen echter dat ze hun eigen overheid en regels hadden en ze niet het recht hadden dit te vragen. Na een week gingen de iman, de malik en de dorpsouderen opnieuw naar de taliban om naar uw vader te vragen. De taliban zeiden hen hetzelfde en zeiden hen niet meer terug te komen naar daar. Ofschoon u wilde dat ze een derde keer naar de taliban gingen, weigerden ze omdat ze bang waren.

Een maand later belde u naar een collega van uw vader om hem te vragen of hij naar jullie huis kon komen zodat u het wapen en de politiestullen van uw vader aan hem kon teruggeven. Met twee rangerwagens kwamen ze naar uw dorp om de spullen op te halen. Ze gaven u ook een nummer dat u mocht bellen in geval van nood. Iemand uit uw dorp lichtte de taliban vervolgens hierover in. Twee nachten daarna kwamen de taliban achter u aan omdat ze boos waren dat u het wapen van uw vader had teruggegeven aan de overheid. Ze kwamen naar uw huis, sloegen u en wilden u meenemen naar hun hoofdkwartier. Uw moeder belde echter snel naar het nummer van de overheid en tien minuten later kwam de overheid naar uw dorp. De taliban lieten u achter in het dorp en vluchtten weg. De overheid nam u mee naar het politiehofdkwartier en ze brachten u de volgende ochtend terug naar uw huis. Uw moeder zei u dat u niet meer daar kon blijven en stuurde u naar het huis van uw oom langs vaderszijde in uw dorp waar u zich verschuilde.

Vijf dagen na dit incident met de taliban werd er via de eigenaar van de winkel van uw dorp een dreigbrief naar u verzonden. In deze brief werd u verzocht naar het hoofdkwartier van de taliban te komen. De taliban zeiden ook tegen de iman dat als hij u zag hij hen moest contacteren. Vijftien à twintig dagen later werd er een tweede dreigbrief via de malik verstuurd waarin de taliban opnieuw vroegen dat u zich bij hen zou voegen. Als u niet zou luisteren, zouden er gevolgen zijn voor u. U gaf weer geen gehoor aan de brief. Ongeveer twintig nachten daarna zonden ze een derde dreigbrief waarin ze zeiden dat ze u meermaals verzocht hadden om te komen en als u niet naar hen zou gaan, u uw straf zelf wel zou zien. U ging daarna terug naar uw huis en diezelfde nacht kwamen de taliban naar uw huis. De hond voor uw huis begon te blaffen waardoor uw moeder wist dat ze er waren en u naar het huis van uw buur zond waar u zich verstopte. De taliban vroegen uw moeder naar u en uw moeder zei hen dat u na de dreigbrieven was vertrokken en ze niet wist waar u was. Ze zeiden uw moeder dat ze drie dagen de tijd had om haar zoon naar hen te zenden, zoniet zou hij vermoord worden. Uw moeder sprak met uw oom langs vaderszijde waarna u de volgende ochtend het land verliet.

U verliet in het begin van 2021 Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam op 25 juli 2021 aan in België waar u op 26 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Uw neef X (O.V. [...]; CGVS [...]) zou gelijkaardige problemen met de taliban ondervonden hebben en reeds voor u het land verlaten hebben. Hij heeft hier ook een verzoek om internationale bescherming ingediend maar dit verzoek werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) reeds afgewezen.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, uw paspoort, de taskara van uw vader, documenten van het werk van uw vader voor de Afghaanse Nationale Politie, een document dat u verkreeg nadat u het wapen en de politiestullen van uw vader inleverde en drie dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw **algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was** bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd.

U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 geboren te zijn op 31 januari 2004 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, p. 1). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), werd vastgesteld dat u een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 23 jaar een minimum leeftijd is. Uw geboortedatum werd bijgevolg bepaald op [...] januari 1998. Dit wilt zeggen dat u ook op het moment van uw aankomst in België op 25 juli 2021 niet langer minderjarig was. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 december 2022 hoe oud u op dat moment bent, stelt u dat ze u hier in België een leeftijd gaven die hoger is dan uw echte leeftijd. Gevraagd wat uw echte leeftijd dan is, claimt u 21 jaar oud te zijn volgens uw taskara. Dat u in 2021 bij DVZ nog stelde geboren te zijn in 2004 en toen dus ongeveer 17 jaar oud en minderjarig te zijn, maar tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS in 2022 plots poneert 21 jaar oud en duidelijk meerderjarig te zijn, valt hoe dan ook niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Hieruit blijkt bovendien dat u bij DVZ bewust uw leeftijd niet correct heeft laten registreren. De kopie van een pagina van uw paspoort bevat dan weer een andere geboortedatum van 26 april 2002. Gevraagd of u het eens bent met de leeftijd van 23 jaar die u hier werd gegeven, stelt u van niet maar u bent bereid deze leeftijd te accepteren (CGVS, p. 4). Dat uw leeftijd dermate drastisch werd aangepast van 31 januari 2004 naar 1 januari 1998 en dus wel zes jaar verschil uitmaken is toch wel een heel bijzonder negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder zowel in Roemenië als in Oostenrijk, respectievelijk op 19 juni 2021 en op 7 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result; Brief van Dublin Unit Roemenië dd. 17/09/2021; Brief van Dublin Unit Oostenrijk dd. 19/10/2021 in het administratief dossier). Evenwel gevraagd of u eerder in een ander land asiel aanvraag, stelt u van niet. U geeft aan dat België uw bestemming was omwille van de regels hier en de manier waarop ze vluchtelingen behandelen. U hoorde onderweg van andere Pashtoenen dat België een goed land was, dus besliste u om naar hier te komen. Gevraagd of u dan ergens vingerafdrukken aflegde, verklaart u dat ze onderweg gedwongen vingerafdrukken namen maar bevestigt u opnieuw dat u nergens asiel aanvraag (CGVS, p. 25). Ook bij DVZ bleef u volhouden eerder geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een ander land en enkel vingerafdrukken onder dwang te hebben moeten afgeven in Roemenië, Oostenrijk en Zwitserland (Verklaring DVZ, punt 22). Na uw verblijf in Zwitserland, reisde u nog door Frankrijk (Verklaring DVZ, punt 32) U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Roemenië en Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een **gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming**.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. **U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban.**

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde

personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader, die voor de Afghaanse Nationale Politie werkzaam was, ontvoerd werd door de taliban bij jullie thuis. Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw vader mogelijk is. Toch is het opmerkelijk hierbij dat u verklaarde in de laatste periode voor uw vertrek niet meer naar school te zijn gegaan omdat de situatie voor jongens, wiens vader gelijkaardig werk deden aan dat van uw vader, niet meer goed was. U claimt dat de taliban de zoon of de vader zelf die het werk uitvoerde, ontvoerden waardoor de situatie voor jullie niet goed was daar. Wanneer u dan specifiek gevraagd wordt of de taliban dorpingen of mensen in uw regio eerder al had meegenomen, stelt u vreemd genoeg ineens dat het eerste incident dit op uw vader en u was. Voordien zou u nooit eerder zoiets gehoord hebben (CGVS, p. 8).

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Zo kan er **geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die u wilden meenemen naar hun hoofdkwartier nadat u het wapen en de politiestullen van uw vader aan de politie zou hebben teruggegeven**. U verklaart dat iemand uit uw dorp de taliban heeft ingelicht dat u de spullen van uw vader aan de overheid zou gegeven hebben. Wie dit gedaan zou kunnen hebben, weet u echter niet. De overheidsmensen zouden met twee wagens in de namiddag naar het dorp zijn gekomen toen de mensen vrij waren en iedereen in het dorp aanwezig zou geweest zijn. Iemand zou de taliban vervolgens hebben ingelicht (CGVS, p. 16 en 20). Dat u er zo van overtuigd bent dat iemand in het dorp de taliban zou hebben ingelicht, terwijl u niemand in uw dorp kende die lid was van de taliban en pretendeerde dat de taliban van verre andere plaatsen naar uw dorp kwamen, is eigenaardig. Tevens gevraagd wat deze taliban dan in uw dorp kwamen doen, haalt u aan dat ze kwamen voor wat ze wilden en dan terug weggingen. Wat ze echter precies deden, kan u niet zeggen. U zou hen nooit die zaken hebben zien doen en u zou ook nooit van andere dorpingen gehoord hebben wat ze precies deden in het dorp. U hoorde enkel soms op de terugweg van de madrassa naar huis van andere jongens dat de taliban de avond ervoor waren langsgesproken maar waarom en wat ze deden, weet u niet (CGVS, p. 7-8).

Bovendien gevraagd wie die collega van uw vader was aan wie u het wapen en de politiestullen van uw vader teruggaf, weet u ook niet. Ofschoon hij u een document gegeven zou hebben als bewijs voor de inlevering van deze spullen en hij dit zelf ondertekend en gestempeld zou hebben, kan u vreemd genoeg zijn naam niet zeggen. Nochtans denkt u dat zijn naam of zijn functie in het document dat u bezorgde zou moeten staan (CGVS, p. 19-20). De naam M. S. wordt tot tweemaal toe als ontvanger op het document vermeld en hij ondertekende het document ter ontvangst.

Tevens gevraagd waarom de taliban achter u aankwamen, stelt u dat ze het niet leuk vonden wat u deed. Ze zouden gezegd hebben dat u het wapen en de politiestullen aan hen had moeten geven in plaats van aan de overheid. Wat de taliban hun plan dan met u was toen ze u wilden meenemen, weet u niet, enkel dat ze u levend wilden meenemen. Opnieuw gevraagd waarom ze u nodig hadden als u zelf niet voor de overheid werkzaam was, herhaalt u dat u het niet weet maar dat ze u wilden meenemen (CGVS, p. 20-21). U laat met andere woorden na aannemelijk te maken waarom de taliban u wilden hebben.

U haalt voorts geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u in de periode die volgde op de ontvoering van uw vader en uw zogenaamde ontvoeringspoging. Immers dient er te worden gewezen op **enkele gewichtige tegenstrijdigheden en een omissie in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en bij het CGVS die de geloofwaardigheid van uw relaas aantasten**. Zo verklaarde u bij DVZ dat ongeveer vijf dagen na uw ontvoeringspoging de taliban tegen de mullah van de moskee zeiden hen in te lichten indien hij u zou zien. Ongeveer tien dagen daarna zouden de taliban naar uw huis gekomen zijn maar u wist te vluchten (Vragenlijst DVZ, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter pretendeert u dat de taliban eerst drie dreigbrieven verzonden in een tijdspanne van ongeveer veertig à vijfenveertig dagen na uw ontvoeringspoging, waarin u werd verzocht naar hen te gaan en hen te vervoegen vooraleer ze naar uw huis kwamen. Zo voert u aan dat de eerste dreigbrief vijf dagen na het incident werd verzonden aan de eigenaar van de winkel en de iman werd verteld hen te verwittigen als hij u zou zien.

Vijftien à twintig dagen later werd er een tweede dreigbrief via de malik verstuurd en ongeveer twintig dagen daarna zonden ze een derde dreigbrief. Het zou pas na deze derde dreigbrief geweest zijn dat de taliban terug naar uw huis kwamen en u zouden gezocht hebben (CGVS, p. 16-17). Niet alleen repte u bij DVZ met geen woord over deze drie dreigbrieven, ook beweerde u daar dat de taliban reeds tien dagen nadat ze de mullah hadden bevolen hen te verwittigen als hij u zag naar uw huis kwamen op zoek naar u (Vragenlijst DVZ, punt 5). Gevraagd bij het CGVS waarom u de drie dreigbrieven niet in uw vorig interview vermeldde, tracht u zich te verschonen door te stellen dat ze u toen zeiden dat u niet alles moest vertellen en ze u vooral over uw reisroute en de problemen onderweg hebben gevraagd. Ze zouden u gezegd hebben dat u al de problemen en documenten kon meenemen naar uw volgend interview en daar alles in detail kon vertellen (CGVS, p. 22). Deze poging tot verweer kan echter niet overtuigen daar de taliban u via deze drie dreigbrieven zouden bedreigd hebben en ze dus aan de basis van uw vertrek zouden liggen. Bovendien stemmen de tijdsbepalingen waarop de taliban een tweede keer naar uw huis zouden gekomen zijn bij DVZ en het CGVS niet met elkaar overeen daar u bij DVZ stelde dat ze na vijftien dagen kwamen en bij het CGVS dat ze na veertig à vijfenveertig dagen kwamen.

Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij DVZ op 26 juli 2021 beweerde u dan weer dat de taliban anderhalve maand na de ontvoering van uw vader naar uw huis kwamen en u zochten maar dat u niet thuis was. Ze zouden uw moeder over u gevraagd hebben en gezegd hebben dat u naar hen moest komen. Later zouden ze een dreigbrief gestuurd hebben dat u zich bij hen moest melden (Fiche DVZ Nietbegeleide Minderjarige Vreemdeling dd. 26/07/2021). Hier sprak u dus wel over één dreigbrief. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waarom u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in België zei dat u niet thuis was toen de taliban na de ontvoering van uw vader naar uw huis kwamen op zoek naar u, blijft u volhouden dat ze u de eerste keer meenamen maar voordat jullie het dorp konden verlaten kwam de overheid en wisten de taliban te ontsnappen (CGVS, p. 21).

Dat u tevens bij DVZ sprak over uw oom langs moederszijde waar u naartoe vluchtte nadat de taliban u een tweede keer bij uw huis zochten, terwijl u bij het CGVS enkel melding maakt van uw oom langs vaderszijde waar uw moeder u nadat de taliban u trachtte te ontvoeren naartoe stuurde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas (Vragenlijst DVZ, punt 5; CGVS, p. 16-17; 21-22). Ook verklaarde u bij DVZ dat uw oom langs moederszijde uw vertrek uit het land regelde, in tegenstelling tot hetgeen u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS meende, namelijk dat uw oom langs vaderszijde uw vertrek arrangeerde (Verklaring DVZ, punt 31; Fiche DVZ Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling dd. 26/07/2021; CGVS, p. 23-24).

Tot slot kan er **geen geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die een tweede keer naar uw huis kwamen zoeken naar u**. Na uw ontvoeringspoging door de taliban zou u ondergedoken geleefd hebben bij uw oom langs vaderszijde in het dorp. U zou vervolgens toch een nacht naar huis zijn gegaan om uw moeder te zien en uitgerekend diezelfde nacht zouden de taliban opnieuw naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 17). Dat u na hun poging om u te ontvoeren en na drie dreigbrieven terug naar huis keerde, is zeer merkwaardig. Gevraagd waarom u naar huis ging, haalt u aan dat geen gevangene was en u dacht dat het misschien geen probleem voor u was om uw moeder, kleine broers en zus te zien. U voert aan niet geweten te hebben dat ze zouden terugkeren voor u. Uw oom zou u niet toegelaten hebben terug naar huis te keren maar omdat u dacht dat het maar een klein probleem was en er ondertussen veel tijd gepasseerd was, keerde u toch terug naar huis (CGVS, p. 22). Echter, dat de taliban u eerst trachten te ontvoeren, vervolgens drie dreigbrieven zouden richten aan u waarin ze u vroegen hen te vervoegen, maar u dan pretendeert niet geweten te hebben dat ze nog naar u op zoek zouden zijn en u dacht dat het probleem wel overgewaaid zou zijn, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat de taliban bovendien zouden geweten hebben dat u net die nacht terug naar huis zou gegaan zijn terwijl u voordien zich de hele periode schuilhield bij uw oom, is wel heel toevallig. Temeer de taliban niet zouden afgeweten hebben van uw schuilplaats bij uw oom. (CGVS, p. 22). Dat u ook het risico zou nemen overdag naar huis terug te keren, is heel eigenaardig. Om uw moeder, broers en zus te zien, hadden zij eenvoudigweg een bezoekje kunnen komen brengen bij de oom. Uw poging tot verschoning hiermee geconfronteerd, dat u het probleem toen licht opnam, kan absoluut niet overtuigen (CGVS, p. 23).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en paspoort vormen immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw vader.

U had bij uw registratie overigens verklaard nooit een paspoort gehad te hebben (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, p. 4). U situeerde uw vertrek uit Afghanistan voorts in begin 2021 (Verklaring DVZ, punt 32 en CGVS, p. 5) maar verklaarde over uw paspoort dat uw vader het u "lang geleden" gaf (CGVS, p. 5). Nochtans prijkt er een uitgiftedatum van 23 juni 2020 op uw paspoort. Dit kan bezwaarlijk omschreven worden als "lang geleden" en rijmt ook niet geheel met de datum waarop uw vader door de taliban zou zijn meegenomen zoals beschreven in uw document van wapenoverdracht, waarin te lezen valt dat uw vader op 5 hamal 1399, overeenstemmend met 24 maart 2020 reeds meegenomen was en sindsdien vermist is.

De werkdocumenten die u voorlegt van uw vader tonen aan dat uw vader voor het Afghaanse Nationale Politie heeft gewerkt en voordien andere functies binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft uitgeoefend. Er dient opgemerkt te worden in deze, dat het recentste jaar dat op deze documenten prijkt, 2015 blijkt te zijn. U beweert dat uw vader een recentere identificatiekaart van zijn werk had, maar deze zou hij bij zich gehad hebben toen hij werd meegenomen (CGVS, p. 13). U weet ook niet echt veel over zijn werk te vertellen. U geeft aan dat zijn laatste job in de provinciale hoofdstad was maar of hij daarvoor elders heeft gewerkt, weet u niet. U weet evenmin wat zijn taken waren (CGVS, p. 11, 13). Deze documenten die u neerlegt van het werk dat uw vader ooit gedaan heeft, tonen echter op geen enkele manier aan dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Aan door een verzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Voorts legt u drie dreigbrieven van de taliban voor. De eerste dreigbrief bevat de datum van 24/04/1442, omgezet naar de Westerse kalender 10 december 2020, dit stemt niet echt overeen met uw verklaringen over het tijdstip van ontvangst van de brief. Zo verklaarde u dat de eerste dreigbrief vijf dagen na uw ontvoeringspoging van de taliban was verzonden, wat op haar beurt een maand na de ontvoering van uw vader zou hebben plaatsgevonden. Uit de vertaling van het document inzake de inlevering van de politiestippen, blijkt echter dat uw vader reeds werd meegenomen door de taliban op 5/01/1399, oftewel 24 maart 2020. Dat uw vader reeds zou zijn ontvoerd door de taliban op 24 maart 2020 maar u pas deze dreigbrief ontving op 10 december 2020, kan dus niet kloppen. Dat de derde dreigbrief voorts ongeveer twintig nachten na de tweede dreigbrief zou verzonden zijn (CGVS, p. 22), komt niet overeen met de data op de dreigbrieven. Waar de tweede dreigbrief de datum 14/05/1442, oftewel 29 december 2020 bevat, vermeldt de derde dreigbrief de datum 29/05/1442, oftewel 13 januari 2021. Opmerkingen inzake het document inzake de inlevering van de wapens werden supra reeds geformuleerd.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land.

Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.

Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire

bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het eerste en enig middel wordt de schending aangevoerd van artikelen 48/3 en 48/4 § 2 b en c van de Vreemdelingenwet en van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt:

“3.2.1.1/ Risico op vervolging – art. 48/3 Vw.

De kern van het vluchtrelaas van verzoeker is het vroegere werk van zijn vader als politieagent. Verwerende partij betwist niet dat verzoekers vader heeft gewerkt als politieagent (ANSF – Afghan National Security Forces); evenmin wordt betwist dat verzoekers vader hierdoor momenteel problemen en zelfs vervolging ondergaat: [...]

Uit de motivering blijkt dat verwerende partij inderdaad aanvaardt dat verzoekers vader minstens tot en met 2015 gewerkt heeft bij de ANSF én dat hij inderdaad problemen ondervindt omwille van zijn werk.

Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat zijn vader verdwenen is omwille van zijn werk (zie feitenrelaas). Beide cruciale elementen in verzoeker vluchtmotief worden niet betwist door verwerende partij.

Uit het meest recente UEAA-rapport van januari 2023 blijkt dat personen die vroeger voor de ANSF hebben gewerkt inderdaad een risico op vervolging lopen, alsook hun familieleden: [...]

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet weet wat er met zijn vader is gebeurd en waar hij zich bevindt. Het lot van verzoekers vader is niet gekend.

Dat betekent dat de hypothese dat de Taliban nog steeds op zoek is naar verzoekers vader niet kan uitgesloten worden.

Voorts blijkt uit het rapport dat er een gebrek aan centrale controle is bij de Taliban over de lokale afdelingen. Dat betekent dat het bijzonder moeilijk te voorspellen valt in welke concrete gevallen een persoon wiens familie voor het ANSF heeft gewerkt, effectief een risico op vervolging loopt.

Bovendien is de politieke situatie in Afghanistan nog steeds instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht.

Vlak na de overname sprak de Taliban, bij monde van haar woordvoerder Zabihullah Mujahid, gematigde taal en engageerde zij zich oa. in het respecteren van vrouwenrechten (zij het onder Sharia-wetgeving) en amnestie te verlenen aan allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt.

Al snel bleken het holle woorden en werden door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen gerapporteerd: [...]

Onlangs nog kondigde de Taliban aan dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, ondanks eerdere beloftes. [...]

Het toont aan dat er van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd.

In die zin is een eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban, Zabihullah Mujahid, bijzonder onrustwekkend. In een gesprek met de Oostenrijkse krant 'Kronen Zeitung' kondigde hij aan dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zou vervolgen: [...]

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring.

Deze verklaring vormt minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nu de Taliban de volledige controle heeft over Afghanistan, heeft zij evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa.

In een situatie waar de Taliban hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, dient de nood aan internationale bescherming ruim te worden geïnterpreteerd. De verklaring van de woordvoerder van de Taliban eind augustus 2021 dient ernstig te worden genomen en verzoekende partij verdient het voordeel van de twijfel.

Uw Zetel heeft in het arrest nr. 278 653 dd. 12 oktober 2022 bevestigd dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van terugkerende Afghanen vanuit het Westen. [...]

Er dient te worden vastgesteld dat er bijzonder weinig informatie voorhanden is om dit risico in te schatten.

Zo weten we zelfs niet hoeveel Afghanen er al zijn teruggekeerd vanuit Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten. Zijn er al Afghanen die (gedwongen) terugkeerden van Europa naar Afghanistan, nadat zij eerder het land ontvluchtten? Er lijken hierover geen data beschikbaar, minstens dient te worden vastgesteld dat verwerende partij deze niet voorlegt.

Het feit dat verzoeker terugkeert van een Westers land na een langdurige afwezigheid én dat zijn vader vroeger voor de ANSF heeft gewerkt én momenteel nog steeds vermist is, zijn afdoende elementen waarom verzoeker in het vizier zou kunnen komen van de Taliban. Bovendien verhoogt het gebrek aan centrale controle bij de Afgaanse overheid de onzekerheid over het lot van verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan. In de gegeven omstandigheden en het huidige politieke klimaat in Afghanistan, dient verzoeker het voordeel van de twijfel te worden gegund en dient te worden geoordeeld dat verzoeker wel degelijk een risico op vervolging kan lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Om die reden wordt een schending aangetoond van artikel 48/3 Vw.

3.2.1.2/ Humanitaire crisis – art. 48/4 §2,b Vw

Sedert de machtsvername van de Taliban in augustus 2021 is een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel , 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnood; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering."

Verzoeker vervolgt door het uitvoerig citeren van landeninformatie en besluit op basis van de aangevoerde regelgeving:

"De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties.

De weinig humanitaire hulp die Afghanistan op heden bereikt wordt verder bemoeilijkt door toedoen van de Taliban. Dat wordt ook bevestigd door Uw Zetel in arrest nr. 278 701 dd. 13 oktober 2022, p. 32 : [...] Hoewel vaststaat dat in een grote meerderheid van districten (min. 57%, hetgeen mogelijk nog een onderschatting is) de toelevering van humanitaire hulp wordt bemoeilijkt door geweld of bedreigingen tegen het humanitair personeel, wordt alsnog geconcludeerd dat niet blijkt dat humanitair personeel op systematische wijze wordt verhinderd in de uitoefening van haar werkzaamheden. Dergelijke conclusie tart werkelijk elke verbeelding. De interferenties zijn bovendien afkomstig van lokale (Taliban)overheden, zodat er wel degelijk een bepaalde systematiek en wederkerigheid in het optreden van de lokale overheid te begrijpen valt.

Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

In weerwil van de motivering van verwerende partij valt de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw.

Om al die redenen wordt een schending van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur en wetsartikelen aangetoond.

Verzoekende partij houdt zich het recht voor weerwoord te geven op een eventuele aanvullende nota van verwerende partij.

Het enig middel is gegrond."

2.2. Bij aanvullende nota van 24 juli 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoeker, die zich blijkens het verzoekschrift kan vinden in het feitenrelaas zoals verwoord in de bestreden beslissing, stelt dat de kern van zijn vluchtrelaas gelegen is in het door verweerder niet betwiste feit dat zijn vader vroeger werkte als politieagent (ANSF – *Afghan National Security Forces*) en dat zijn vader omwille van dit werk verdween. Verzoeker voert aan dat hij naderhand problemen kreeg met de taliban en dat ze hem wilden rekruteren.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn problemen met de taliban in Afghanistan niet aannemelijk maakt.

Na kennisname van de elementen in het dossier sluit de Raad zich aan bij de vaststellingen van verweerder in de bestreden beslissing.

Dienvolgens blijkt:

- Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast omdat hij beweerde dat hij minderjarig was bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming: de Raad stelt *in casu* ook vast dat verzoeker blijkens het verzoekschrift (p. 1) aangeeft dat hij werd geboren in 1998;
- uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker eerder in Roemenië en Oostenrijk, respectievelijk op 19 juni 2021 en op 7 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat verzoeker dit ontkende. Verzoeker verklaart – ook ter zitting - dat er onderweg gedwongen vingerafdrukken werden genomen maar dat hij nergens asiel aanvraag. Tevens blijkt dat verzoeker na een verblijf in Zwitserland, doorreisde naar Frankrijk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat verzoeker zich aan deze procedures onttrokken heeft in Roemenië en Oostenrijk en, zonder een verzoek in te dienen in Frankrijk, doorreisde tot België is een gedrag dat onverenigbaar is met de voorgehouden nood aan internationale bescherming;
- uit de landeninformatie en verzoekers verklaringen blijkt dat personen, zoals verzoekers vader, die vroeger tot de ANSF behoorden problemen kunnen krijgen. Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het ANSF is *in casu* echter onvoldoende om een nood aan bescherming: (i) verzoekers beweringen zijn ongeloofwaardig over de taliban die hem wilden meenemen naar hun hoofdkwartier nadat hij het wapen en de politiestullen van zijn vader aan de politie zou hebben teruggegeven, onder meer omdat hij zelfs de naam niet kent van de persoon die het - door verzoeker bijgebrachte - document voor ontvangst van deze spullen tekende (ii) verzoekers verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS zijn tegenstrijdig over het al dan niet bestaan van drie dreigbrieven, een ontvoeringspoging door de taliban en de bezoeken van de taliban aan zijn huis.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar landeninformatie kan de voorstaande vaststellingen niet nuttig weerleggen of aanvullen.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, zodat deze onverminderd overeind blijven.

5. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

De Raad neemt dan ook de motivering over die dienaangaande stelt:

“Uw taskara en paspoort vormen immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw vader. U had bij uw registratie overigens verklaard nooit een paspoort gehad te hebben (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, p. 4). U situeerde uw vertrek uit Afghanistan voorts in begin 2021 (Verklaring DVZ, punt 32 en CGVS, p. 5) maar verklaarde over uw paspoort dat uw vader het u “lang geleden” gaf (CGVS, p. 5). Nochtans prijkt er een uitgiftedatum van 23 juni 2020 op uw paspoort. Dit kan bezwaarlijk omschreven worden als “lang geleden” en rijmt ook niet geheel met de datum waarop uw vader door de taliban zou zijn meegenomen zoals beschreven in uw document van wapenoverdracht, waarin te lezen valt dat uw vader op 5 hamal 1399, overeenstemmend met 24 maart 2020 reeds meegenomen was en sindsdien vermist is.

De werkdocumenten die u voorlegt van uw vader tonen aan dat uw vader voor het Afghaanse Nationale Politie heeft gewerkt en voordien andere functies binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft uitgeoefend. Er dient opgemerkt te worden in deze, dat het recentste jaar dat op deze documenten prijkt, 2015 blijkt te zijn. U beweert dat uw vader een recentere identificatiekaart van zijn werk had, maar deze zou hij bij zich gehad hebben toen hij werd meegenomen (CGVS, p. 13). U weet ook niet echt veel over zijn werk te vertellen. U geeft aan dat zijn laatste job in de provinciale hoofdstad was maar of hij daarvoor elders heeft gewerkt, weet u niet. U weet evenmin wat zijn taken waren (CGVS, p. 11, 13). Deze documenten die u neerlegt van het werk dat uw vader ooit gedaan heeft, tonen echter op geen enkele manier aan dat u omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren bij

terugkeer naar Afghanistan. Aan door een verzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Voorts legt u drie dreigbrieven van de taliban voor. De eerste dreigbrief bevat de datum van 24/04/1442, omgezet naar de Westerse kalender 10 december 2020, dit stemt niet echt overeen met uw verklaringen over het tijdstip van ontvangst van de brief. Zo verklaarde u dat de eerste dreigbrief vijf dagen na uw ontvoeringspoging van de taliban was verzonden, wat op haar beurt een maand na de ontvoering van uw vader zou hebben plaatsgevonden. Uit de vertaling van het document inzake de inlevering van de politiestippen, blijkt echter dat uw vader reeds werd meegenomen door de taliban op 5/01/1399, oftewel 24 maart 2020. Dat uw vader reeds zou zijn ontvoerd door de taliban op 24 maart 2020 maar u pas deze dreigbrief ontving op 10 december 2020, kan dus niet kloppen. Dat de derde dreigbrief voorts ongeveer twintig nachten na de tweede dreigbrief zou verzonden zijn (CGVS, p. 22), komt niet overeen met de data op de dreigbrieven. Waar de tweede dreigbrief de datum 14/05/1442, oftewel 29 december 2020 bevat, vermeldt de derde dreigbrief de datum 29/05/1442, oftewel 13 januari 2021. Opmerkingen inzake het document inzake de inlevering van de wapens werden supra reeds geformuleerd.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

6. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij dient terug te keren naar Afghanistan vanuit een Westers land na een lange periode van afwezigheid.

6.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.2. *In casu* blijkt dat verzoeker in Afghanistan werd geboren in 1998, dat hij Afghanistan verliet begin 2021 en op 26 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in België.

Tevens dient vastgesteld dat verweerder niet heeft nagelaten te motiveren aangaande verzoekers verblijf in Europa en het risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van dit verblijf (cf. p.9 – p. 10 van de bestreden beslissing).

Gelet op wat volgt, treedt de Raad verweerder bij dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van (onbewust) gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub b* van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

10. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen.

In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift uitgebreid landeninformatie inzake de situatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS